Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 664/2009

z dnia 7 lipca 2009 r.

ustanawiające procedurę negocjowania i zawierania umów pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi dotyczących jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawach związanych ze zobowiązaniami alimentacyjnymi, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych

(Dz.U. L 200 z 31.7.2009, str. 46)

sprostowane przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 241 z 17.9.2011, str. 35 (664/2009)

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 664/2009

z dnia 7 lipca 2009 r.

ustanawiające procedurę negocjowania i zawierania umów pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi dotyczących jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawach związanych ze zobowiązaniami alimentacyjnymi, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c), art. 65, art. 67 ust. 2 i 5,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [1],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Tytuł IV części trzeciej Traktatu stanowi podstawę prawną do przyjmowania wspólnotowych aktów prawnych w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych.

(2) Tradycyjnie współpraca sądowa w sprawach cywilnych pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi była regulowana przez umowy między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Umów takich jest wiele i często odzwierciedlają one szczególne relacje między państwem członkowskim a państwem trzecim, a także mają na celu zapewnienie odpowiednich ram prawnych spełniających określone potrzeby umawiających się stron.

(3) Zgodnie z art. 307 Traktatu państwa członkowskie zobowiązane są zastosować wszelkie właściwe środki w celu wyeliminowania wszelkich niezgodności między wspólnotowym dorobkiem prawnym a umowami międzynarodowymi zawartymi pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Może to się wiązać z koniecznością renegocjowania tych umów.

(4) W celu zapewnienia odpowiednich ram prawnych spełniających określone potrzeby danego państwa członkowskiego w jego stosunkach z państwem trzecim może zaistnieć wyraźna potrzeba zawarcia nowych umów z państwami trzecimi dotyczących dziedzin prawa cywilnego wchodzących w zakres tytułu IV części trzeciej Traktatu.

(5) W opinii 1/03 z dnia 7 lutego 2006 r. dotyczącej zawarcia nowej konwencji z Lugano Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich potwierdził, że Wspólnota uzyskała wyłączną kompetencję do zawierania umów międzynarodowych, takich jak konwencja z Lugano, z państwami trzecimi w sprawach mających wpływ na zasady zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych [2] („Bruksela I”).

---

[1] Opinia z dnia 7 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

[2] Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

▼B

(6) Zatem zgodnie z art. 300 Traktatu zawieranie takich umów między Wspólnotą a państwem trzecim w sprawach należących do wyłącznej kompetencji Wspólnoty leży w gestii Wspólnoty.

(7) Zgodnie z art. 10 Traktatu państwa członkowskie mają obowiązek ułatwiania Wspólnocie wypełniania jej zadań oraz obowiązek powstrzymywania się od podejmowania wszelkich działań, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu. Ten obowiązek lojalnej współpracy ma zastosowanie ogólne i nie zależy od tego, czy kompetencja Wspólnoty jest wyłączna.

(8) W odniesieniu do umów z państwami trzecimi dotyczących szczególnych kwestii prawa cywilnego należących do wyłącznej kompetencji Wspólnoty należy stworzyć spójną i przejrzystą procedurę upoważniania państw członkowskich do zmiany obowiązujących umów lub do negocjowania i zawierania nowych umów, szczególnie wtedy, gdy Wspólnota nie wyraziła zamiaru wykonywania swojej kompetencji zewnętrznej do zawarcia umowy w ramach istniejącego lub przewidywanego mandatu negocjacyjnego. Procedura ta nie powinna naruszać wyłącznej kompetencji Wspólnoty ani postanowień art. 300 i 307 Traktatu. Procedurę tę należy traktować jako środek wyjątkowy oraz ograniczyć jej zakres i czas obowiązywania.

(9) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania, jeżeli Wspólnota zawarła już z danym państwem trzecim umowę dotyczącą tego samego przedmiotu. Dwie umowy należy uważać za dotyczące tego samego przedmiotu wyłącznie wtedy, gdy – i w takim zakresie, w jakim – regulują one merytorycznie te same szczególne kwestie prawne. Postanowień, w których jedynie jest mowa o ogólnym zamiarze współpracy w takich kwestiach, nie należy uważać za dotyczące tego samego przedmiotu.

(10) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować niektóre umowy regionalne, o których mowa w obowiązujących aktach prawnych Wspólnoty.

(11) Aby umowa przewidywana przez dane państwo członkowskie nie czyniła prawa wspólnotowego nieskutecznym i nie uniemożliwiała właściwego funkcjonowania systemu ustanowionego na podstawie jego przepisów ani nie podważała ustalonej przez Wspólnotę polityki w zakresie stosunków zewnętrznych, dane państwo członkowskie powinno mieć obowiązek powiadamiania Komisji o swoich zamiarach w celu uzyskania upoważnienia do rozpoczęcia lub kontynuowania formalnych negocjacji dotyczących umowy oraz do zawarcia umowy. Powiadomienie to powinno zostać przekazane listownie lub drogą elektroniczną. Powinno zawierać wszystkie odnośne informacje i dokumenty umożliwiające Komisji ocenę przewidywanego wpływu wyniku negocjacji na prawo wspólnotowe.

(12) Należy ocenić, czy istnieje dostateczny wspólnotowy interes uzasadniający zawarcie umowy dwustronnej między Wspólnotą a danym państwem trzecim lub, w stosownych przypadkach, zastąpienie umową wspólnotową istniejącej umowy dwustronnej między państwem członkowskim a państwem trzecim. W tym celu należy informować wszystkie państwa członkowskie o każdym otrzymanym przez Komisję powiadomieniu w sprawie umowy przewidywanej przez państwo członkowskie,

▼B

aby mogły one wyrazić swoje zainteresowanie przyłączeniem się do inicjatywy państwa członkowskiego, które przekazało powiadomienie. Jeżeli wskutek takiej wymiany informacji wyłoni się dostateczny wspólnotowy interes, Komisja powinna rozważyć zaproponowanie mandatu negocjacyjnego pod kątem zawarcia umowy między Wspólnotą a danym państwem trzecim.

(13) Jeżeli Komisja wystąpi do państw członkowskich z prośbą o dodatkowe informacje w związku ze swoją oceną możliwości upoważnienia tego państwa członkowskiego do podjęcia negocjacji z państwem trzecim, prośba taka nie powinna mieć wpływu na termin, w którym Komisja zobowiązana jest wydać decyzję wraz z uzasadnieniem co do wniosku tego państwa.

(14) Komisja, wydając upoważnienie do podjęcia formalnych negocjacji, powinna w razie konieczności mieć możliwość proponowania wytycznych negocjacyjnych lub występowania o wprowadzenie do przewidywanej umowy określonych klauzul. Na każdym etapie negocjacji Komisja powinna być w pełni informowana o wszelkich sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia i powinna być dopuszczana do uczestnictwa w negocjacjach dotyczących tych kwestii w charakterze obserwatora.

(15) Powiadamiając Komisję o zamiarze rozpoczęcia negocjacji z państwem trzecim, państwa członkowskie powinny być jedynie zobowiązane do informowania Komisji o elementach istotnych dla oceny, którą Komisja ma przeprowadzić. Upoważnienie wydane przez Komisję oraz wszelkie ewentualne wytyczne negocjacyjne lub, zależnie od okoliczności, odmowa wydania upoważnienia przez Komisję, powinny dotyczyć wyłącznie spraw objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

(16) Wszystkie państwa członkowskie powinny być informowane o wszelkich powiadomieniach przekazanych Komisji dotyczących przewidywanych lub negocjowanych umów oraz o wszelkich decyzjach wraz z uzasadnieniem podjętych przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia. Informacje takie powinny jednak w pełni uwzględniać ewentualne wymogi dotyczące poufności.

(17) Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny zapewnić traktowanie wszelkich informacji określonych jako poufne zgodnie z treścią rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ([1]).

(18) W przypadkach gdy Komisja na podstawie swej oceny zamierza odmówić upoważnienia do rozpoczęcia formalnych negocjacji lub do zawarcia wynegocjowanej umowy, powinna ona przedłożyć danemu państwu członkowskiemu swoją opinię przed przekazaniem decyzji wraz z uzasadnieniem. W przypadku odmowy upoważnienia do zawarcia wynegocjowanej umowy opinię należy przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(19) Aby wynegocjowana umowa nie stanowiła przeszkody w realizacji wspólnotowej polityki zewnętrznej dotyczącej współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, w umowie tej powinno się przewidzieć albo jej rozwiązanie w całości lub w części w przypadku zawarcia późniejszej umowy w tym

([1]) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

▼B

samym przedmiocie między Wspólnotą lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a tym samym państwem trzecim, z drugiej, albo bezpośrednie zastąpienie odnośnych postanowień tej umowy postanowieniami umowy późniejszej.

(20) Należy przewidzieć przepisy przejściowe znajdujące zastosowanie, jeżeli w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dane państwo członkowskie jest w trakcie negocjacji umowy z państwem trzecim bądź też zakończyło negocjacje, ale nie wyraziło jeszcze zgody na przyjęcie zobowiązań wynikających z umowy.

(21) Aby zapewnić uzyskanie wystarczającego doświadczenia w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna przedstawić swoje sprawozdanie dotyczące jego stosowania najwcześniej po ośmiu latach od przyjęcia przedmiotowego rozporządzenia. W sprawozdaniu tym Komisja powinna, zgodnie ze swymi uprawnieniami, potwierdzić tymczasowy charakter niniejszego rozporządzenia lub zbadać, czy rozporządzenie to należy zastąpić nowym rozporządzeniem w tym samym przedmiocie lub uwzględniającym także inne kwestie należące do wyłącznej kompetencji Wspólnoty i regulowane innymi aktami Wspólnoty.

(22) Jeżeli sprawozdanie przedstawione przez Komisję potwierdzi tymczasowy charakter niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie wciąż powinny mieć możliwość, po przedłożeniu takiego sprawozdania, powiadomić Komisję o trwających lub zapowiedzianych już negocjacjach w celu uzyskania upoważnienia do otwarcia formalnych negocjacji.

(23) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w art. 5 Traktatu, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia swojego celu.

(24) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, który jest dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo i Irlandia powiadomiły o swoim zamiarze uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(25) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, który jest dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia procedurę upoważniania państw członkowskich do zmiany obowiązującej umowy lub do negocjowania i zawarcia nowej umowy z państwem trzecim na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Procedura ta nie narusza odpowiednich kompetencji Wspólnoty i państw członkowskich.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do umów dotyczących kwestii objętych w całości lub w części zakresem stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach

▼B

małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej ([1]) i rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych ([2]), w takim zakresie, w jakim kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania, jeżeli Wspólnota zawarła już z danym państwem trzecim umowę dotyczącą tego samego przedmiotu.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „umowa” oznacza:

a) umowę dwustronną zawartą między państwem członkowskim a państwem trzecim;

b) umowy regionalne, o których mowa w art. 59 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2201/2003, bez uszczerbku dla art. 59 ust. 2 lit. c) i art. 59 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia, oraz w art. 69 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 4/2009.

2. W kontekście umów regionalnych, o których mowa w ust. 1 lit. b), odniesienie w niniejszym rozporządzeniu do państwa członkowskiego lub państwa trzeciego uznaje się za odniesienie odpowiednio do zainteresowanych państw członkowskich lub państw trzecich.

Artykuł 3

Powiadamianie Komisji

1. W przypadku gdy dane państwo członkowskie zamierza rozpocząć negocjacje w celu zmiany obowiązującej umowy lub zawarcia nowej umowy objętej zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, powiadamia ono o swoim zamiarze Komisję na piśmie możliwie jak najwcześniej przed planowanym rozpoczęciem formalnych negocjacji.

2. Do powiadomienia dołącza się w stosownych przypadkach egzemplarz dotychczasowej umowy, projekt umowy lub propozycji oraz inne odnośne dokumenty. Państwo członkowskie opisuje przedmiot negocjacji i określa kwestie, które mają zostać ujęte w planowanej umowie lub postanowienia obowiązującej umowy, które wymagają zmiany. Państwo członkowskie może przekazać wszelkie inne dodatkowe informacje.

Artykuł 4

Ocena przez Komisję

1. Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w art. 3, Komisja ocenia, czy dane państwo członkowskie może rozpocząć formalne negocjacje.

2. Komisja, dokonując tej oceny, sprawdza w pierwszej kolejności, czy w ciągu najbliższych 24 miesięcy nie jest konkretnie planowane udzielenie odnośnego mandatu negocjacyjnego służącego zawarciu umowy między

([1]) Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.
([2]) Dz.U. L 7 z 10.1.2009, s. 1.

▼B

Wspólnotą a danym państwem trzecim. Jeżeli tak nie jest, Komisja ocenia, czy spełniono wszystkie następujące warunki:

a) dane państwo członkowskie przekazało informacje wskazujące, że ma szczególny interes w zawarciu umowy wynikający z istniejących między tym państwem członkowskim a danym państwem trzecim więzów gospodarczych, geograficznych, kulturowych, historycznych, społecznych lub politycznych;

b) z informacji przekazanych przez to państwo członkowskie wynika, że planowana umowa nie czyni prawa wspólnotowego nieskutecznym ani nie podważa właściwego funkcjonowania systemu ustanowionego na podstawie jego przepisów; oraz

c) planowana umowa nie zaszkodzi przedmiotowi ani celowi wspólnotowej polityki zewnętrznej uzgodnionej przez Wspólnotę.

3. Jeżeli informacje przekazane przez dane państwo członkowskie nie wystarczają do dokonania oceny, Komisja może zwrócić się o dodatkowe informacje.

Artykuł 5

Upoważnienie do rozpoczęcia formalnych negocjacji

1. Jeżeli planowana umowa spełnia warunki określone w art. 4 ust. 2, Komisja w ciągu 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 3, wydaje decyzję wraz z uzasadnieniem w sprawie wniosku państwa członkowskiego upoważniającą je do rozpoczęcia formalnych negocjacji w sprawie umowy.

W razie potrzeby Komisja może zaproponować wytyczne negocjacyjne i zażądać włączenia do planowanej umowy określonych klauzul.

2. Planowana umowa musi zawierać klauzulę przewidującą:

a) całkowite lub częściowe wypowiedzenie umowy w przypadku zawarcia późniejszej umowy dotyczącej tego samego przedmiotu między Wspólnotą lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a tym samym państwem trzecim, z drugiej; albo

b) bezpośrednie zastąpienie odnośnych postanowień tej umowy postanowieniami późniejszej umowy dotyczącej tego samego przedmiotu zawartej między Wspólnotą lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a tym samym państwem trzecim, z drugiej.

Klauzula, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a), powinna mieć następujące brzmienie: „(*nazwa(-y) państwa członkowskiego lub państw członkowskich*) wypowiada niniejszą umowę częściowo lub całkowicie, jeżeli i w momencie, gdy Wspólnota Europejska lub Wspólnota Europejska i jej państwa członkowskie zawrą umowę z (*nazwa(-y) państwa trzeciego lub państw trzecich*) dotyczącą tych samych kwestii prawa cywilnego, które reguluje niniejsza umowa”.

Klauzula, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), powinna mieć następujące brzmienie: „Niniejsza umowa lub niektóre postanowienia niniejszej umowy przestaje(-ją) obowiązywać w dniu, w którym wejdzie w życie umowa zawarta między Wspólnotą Europejską lub Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a (*nazwa(-y) państwa trzeciego lub państw trzecich*), z drugiej, w odniesieniu do spraw regulowanych w tej ostatniej umowie”.

▼B

Artykuł 6

Odmowa udzielenia upoważnienia do rozpoczęcia formalnych negocjacji

1. Jeżeli w oparciu o ocenę na podstawie art. 4 Komisja nie zamierza udzielić upoważnienia do rozpoczęcia formalnych negocjacji w sprawie przewidywanej umowy, w ciągu 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 3, przedstawia ona danemu państwu członkowskiemu swoją opinię.

2. W ciągu 30 dni od dnia otrzymania opinii Komisji dane państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji o podjęcie z nim rozmów w celu znalezienia rozwiązania.

3. Jeżeli w terminie przewidzianym w ust. 2 dane państwo członkowskie nie zwróci się do Komisji o podjęcie z nim rozmów, Komisja wydaje decyzję wraz z uzasadnieniem w sprawie wniosku państwa członkowskiego w ciągu 130 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 3.

4. W przypadku rozmów, o których mowa w ust. 2, Komisja wydaje decyzję wraz z uzasadnieniem w sprawie wniosku państwa członkowskiego w terminie 30 dni od zakończenia rozmów.

Artykuł 7

Uczestnictwo Komisji w negocjacjach

Komisja może uczestniczyć w negocjacjach pomiędzy państwem członkowskim a państwem trzecim w charakterze obserwatora, jeśli negocjacje te dotyczą kwestii objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy Komisja nie uczestniczy w negocjacjach w charakterze obserwatora, jest ona informowana o postępach i wynikach poszczególnych etapów negocjacji.

Artykuł 8

Upoważnienie do zawarcia umowy

1. Przed podpisaniem wynegocjowanej umowy dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyniku negocjacji i przekazuje jej tekst umowy.

2. Po otrzymaniu tego powiadomienia Komisja ocenia, czy wynegocjowana umowa:

a) spełnia warunki określone w art. 4 ust. 2 lit. b);

b) spełnia warunek określony w art. 4 ust. 2 lit. c), o ile w odniesieniu do tego warunku zachodzą nowe, wyjątkowe okoliczności; oraz

c) spełnia wymóg przewidziany w art. 5 ust. 2.

3. Jeżeli wynegocjowana umowa spełnia warunki i wymogi określone w ust. 2, Komisja w ciągu 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wydaje decyzję wraz z uzasadnieniem w sprawie wniosku danego państwa członkowskiego upoważniającą dane państwo członkowskie do zawarcia tej umowy.

Artykuł 9

Odmowa udzielenia upoważnienia do zawarcia umowy

1. Jeżeli w oparciu o ocenę dokonaną zgodnie z art. 8 ust. 2 Komisja nie zamierza udzielić upoważnienia do zawarcia wynegocjowanej umowy, w ciągu 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym

▼B

mowa w art. 8 ust. 1, przedkłada swoją opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. W ciągu 30 dni od otrzymania opinii Komisji dane państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji o podjęcie z nim rozmów w celu znalezienia rozwiązania.

3. Jeżeli w terminie określonym w ust. 2 dane państwo członkowskie nie zwróci się do Komisji o podjęcie z nim rozmów, Komisja wydaje decyzję wraz z uzasadnieniem w sprawie wniosku państwa członkowskiego w ciągu 130 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 8 ust. 1.

4. W przypadku rozmów, o których mowa w ust. 2, Komisja wydaje decyzję wraz z uzasadnieniem w sprawie wniosku państwa członkowskiego w terminie 30 dni od zakończenia rozmów.

5. Komisja powiadamia o swojej decyzji Parlament Europejski i Radę w ciągu 30 dni od wydania tej decyzji.

Artykuł 10

Poufność

Przekazując Komisji informacje na mocy art. 3, art. 4 ust. 3 i art. 8, państwo członkowskie może zaznaczyć, czy którekolwiek z tych informacji należy uważać za poufne i czy przekazane informacje można udostępniać pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 11

Przekazywanie informacji państwom członkowskim

Komisja przekazuje państwom członkowskim zgłoszenia otrzymane zgodnie z art. 3 i 8 oraz, w razie konieczności, towarzyszącą im dokumentację, a także wszystkie uzasadnione decyzje przyjęte na mocy art. 5, 6, 8 i 9, z zastrzeżeniem zachowania wymogów poufności.

Artykuł 12

Przepisy przejściowe

1. Jeżeli w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia państwo członkowskie rozpoczęło już negocjacje w sprawie umowy z państwem trzecim, zastosowanie mają art. 3–11.

Jeżeli zezwala na to stan zaawansowania negocjacji, Komisja może zaproponować wytyczne negocjacyjne lub wystąpić o włączenie do umowy określonych klauzul, o których mowa odpowiednio w art. 5 ust. 1 akapit drugi i w art. 5 ust. 2.

▼C1

2. Jeżeli w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dane państwo członkowskie zakończyło już negocjacje, ale nie zawarło umowy, zastosowanie mają art. 3, art. 8 ust. 2 i 3 i art. 9.

▼B

Artykuł 13

Przegląd

1. Nie wcześniej niż dnia 7 lipca 2017 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

▼B

2. W sprawozdaniu tym należy:

a) potwierdzić, że właściwe jest, aby niniejsze rozporządzenie przestało obowiązywać w dniu określonym zgodnie z art. 14 ust. 1; albo

b) zalecić zastąpienie niniejszego rozporządzenia od tego dnia nowym rozporządzeniem.

3. Jeżeli w sprawozdaniu zaleci się zastąpienie rozporządzenia zgodnie z ust. 2 lit. b), należy do niego załączyć stosowny wniosek legislacyjny.

Artykuł 14

Wygaśnięcie

1. Niniejsze rozporządzenie wygasa trzy lata po przedstawieniu przez Komisję sprawozdania, o którym mowa w art. 13.

Okres trzech lat, o którym mowa w akapicie pierwszym, rozpoczyna bieg pierwszego dnia miesiąca następującego po przedłożeniu sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu albo Radzie, w zależności od tego, które jest późniejsze.

2. Niezależnie od wygaśnięcia niniejszego rozporządzenia w dniu określonym zgodnie z ust. 1, umożliwia się dalsze prowadzenie i zakończenie – zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – wszelkich trwających w tym czasie negocjacji podjętych przez dane państwo członkowskie na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.